

aber auch Romanos hier wie in der ganzen Strophe 9' genau und direkt an Aphrem hält, ist die Urquelle (mittel- oder unmittelbar) für letzteren doch nur Paulos, und zwar auch für den sich anschließenden Zug des (im Wortsinn verstandenen) ‚Sicherhebens‘, so daß die erwähnte Stelle des Apostels gewissermaßen den Inhalt der Strophe 9' zusammenfaßt: . . . ὁ ἀντικείμενος (3. Strophenabteilung 196 *Θλίψις καὶ ἀνάγκη* . . .) καὶ ὑπεραιρόμενος (2. Strophenabteilung 190 *δίπταται*) ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα (2. Strophenabteilung 193 von den δαίμονες verstanden, denn ‚alle Götter der Heiden sind Dämonen‘), ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν καὶ τὸν θεοῦ καθίσαι.

Man vergleiche weiter:

185 *διαν πεπλασμένας*
φαντασίας⁽¹⁾ ἐργάσεται
καὶ σημεῖα⁽²⁾ ὁ τύραννος·
Ἐκ μορφῆς εἰς ἑτέραν
μορφὴν⁽³⁾ μεταβάλλε-
ται⁽⁴⁾·
εἰς ἕτερα διίπταται⁽⁵⁾
καὶ σχηματίζει⁽²⁾
ὥσπερ ἀγγέλους⁽⁶⁾
τοὺς δαίμονας⁽⁷⁾ πανούργως
τοῖς αὐτοῦ ὑπηρετεῖσθαι⁽⁸⁾
ἐπιτάγμασι σπουδαίως.

Aphrem:

. . . *διαν ἐπιτελῶνται*
σημεῖα καὶ τέρατα⁽¹⁾
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λράκοντος
ἐν πολλῇ ἐξουσίᾳ.
διαν πάλιν δεικνύη
ἑαυτὸν ὥσπερ θεόν,
ἐν φαντάσμασι⁽¹⁾ φοβεροῖς,
ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενον⁽⁵⁾,
καὶ πάντας τοὺς δαίμο-
νας⁽⁷⁾
ἐν τῷ ἀέρι ἐπηρμένους⁽⁸⁾
ὥσπερ ἀγγέλους⁽⁶⁾,
ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου.
βοᾶ γὰρ ἐν ἰσχύϊ,
ἀλλάσσω⁽³⁾ τὰς μορ-
φάς⁽⁴⁾ . . .
Ἐγὼ γὰρ, ἀδελφοί
φιλόχριστοι καὶ τέλειοι,
ἐκπτοήθην ἐξ αὐτῆς
τῆς μνήμης τοῦ Λράκοντος,
μελετῶν εἰς ἑαυτόν
τὴν θλίψιν⁽¹⁾ τὴν μέλλουσαν

196 *Θλίψις⁽¹⁾ καὶ ἀνάγκη*

¹ 2, 222 F.